

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Camí de Cormes

2007

Gran vi d'un petit celler. Elaborat al 100% amb una varietat tan empordanesa com la carinyena, dita avui samsó, no se sap si encertadament. El vi elaborat amb aquest tipus de cep, si procedeix de vinyes centenàries, com és el cas, pot donar qualitats espectaculars i amb gran personalitat. El vi Camí de Cormes, elaborat per en Santi a Mollet de Peralada, és d'un color ciera fosca amb ribet amo-

ratat. Té una complexitat aromàtica potent amb notes de fruits vermells molt madurs predominant les notes balsàmiques i minerals. Els tanins són sedosos i ben integrats, resultant un vi sedós i alhora llarg i persistent. Criança durant més d'un any en bótes de fusta de 400 i 500 litres per respectar l'expressió de fruita madura. És un vi seriós però amable. Fa un bon maridatge amb carns vermelles i caça.

Preu aproximat: 18 euros.
El celler elaborador: Roig Parals és fruit de la il·lusió d'en Santi i la Mariona de recuperar la tradició vinícola de l'avi d'en Santi, que va ser fundador i president de la cooperativa del poble. Com expliquen al seu web, «el celler està ubicat al centre de Mollet de Peralada i les vinyes al voltant del poble, algunes ja centenàries. Treballem unes 14 hectàrees de les quals 10 són propietat de la família». Per a més informació: www.roig-parals.cat i www.girovi.cat.

Col.leccionisme

Joguines de fusta

Per «Temps de Flors», Zeppelin ofereix una nova exposició

Xavier Romero
www.catalunya-postal.cat

Arriba una nova edició de *Girona, Temps de Flors* i una de les seves atraccions tornarà a ser un any més l'exposició i els tallers que expressament ha muntat el col·lectiu de col·leccionistes Zeppelin a través de la seva botiga i instal·lacions de la plaça Santa Susanna, davant de l'església del Mercadal. Enguany, i seguint per desena vegada consecutiva la promoció i el repàs històric de les joguines manuals, les de tota

la vida, la Fina Manic, en Miquel Llapart i els seus fills, Maria i Jordi, van inaugurar ahir a la tarda l'exposició titulada *Vilac, 100 anys de joguines de fusta*, que restarà oberta en horari comercial fins el proper 16 de juny.

Aquesta exhibició és una part de la que des de fa un temps es presenta al Museu de les Arts Decoratives de París sota el títol esmentat. La mostra està formada per 150 joguines i jocs que han marcat diverses generacions de nens en una escenografia de l'artista i dissenyadora Florence Doléac. Nascuda als boscos jurassians d'on procedeix tota la matèria primera emprada, Vilac manté una llarga tradició en la fabricació de joguines de fusta tornejada i lacada, i des de sempre ha vingut incorporant iniciatives de dissenyadors que han aportat una immensa diversitat de modes i de peces amb què tanta gent ha jugat durant tot un segle.

A partir de la fusta que faciliten els roures, carpins, verns i boixos, els diferents dissenys han estat tornejats, allisats, polits, lacats i decorats, amb una dedicació especial a les formes, línies corbes i dolces que mostren siluetes familiars del món dels nens, d'entre elles coneguts personatges de Walt Disney. Però potser els objectes més autèntics i que més cridaran l'atenció i motivaran la nostàlgia dels visitants, seran els jocs a l'aire lliure, com les bitlles i bit-

llets, les cordes per saltar, el bilboquet, el jokari, el io-io, tots ells corresponents a unes èpoques que es remunten als cent anys, mentre que posteriorment, i passada la segona guerra mundial, la producció de joguines es decanta cap al vessant educatiu i també amb peces per arrossegar i empènyer. Cases de nines, trens, furgonetes de la llet, rellotges de sorra, cotxes de bombers..., tota mena d'articles pràcticament desapareguts i que gràcies a comptades iniciatives com la de Vilac encara es poden trobar.

Tot i la progressiva unificació de comportaments, encara hi ha joguines per a nenes com les nines, les cuinetes, les firetes, els joiers, els mobiliaris...; mentre que els nens continuen preferint els castells, l'espasa, l'escut, l'arc, els cotxes, camions, vaixells, avions, trens, i un munt de peces confeccionades en altres temps en fusta sobretot, però també en llauna, i ja a les darreres dècades en plàstics i altres subproductes.

Amb totes aquestes possibilitats, la imaginació del nen i la nena és la que mana; la seva autonomia per organitzar jocs; la il·lusió i la satisfacció de crear històries, i la curiositat que els pugui dur a consultar llibres de geografia i història. En aquest sentit, una activitat vinculada a l'exposició dels Zeppelin per a la present edició és la del concurs titulat «Dibuixa la teva joguina de fusta preferida», obert a totes les edats.

Gironins del segle XIX

Lluís López-Rodríguez Murray

La notícia del retorn del fill d'en López a Figueres es va escampar tan de pressa com els núvols escombrats per la tramuntana de l'Empordà. Sobretot pel que deien que faria amb totes aquelles andròmines portades de l'estranger. Qui més qui menys havia sentit tocar campanes:

– M'ha dit la dona d'en Cisco que serveixen per fer raigs X!

– Raigs? Però que no ha anat a fora per estudiar de metge? Què coi raigs!? Aquí només ragen la font, els càntirs i les bótes!

Lluís López-Rodríguez Murray va néixer el 1883 i era fill de Luis López, el propagandista evangèlic més important de la Figueres d'abans de la guerra civil. Tot i que va acabar seguint els passos del seu progenitor, Lluís va tenir una formació més diversa i àmplia, ja que després d'estudiar el batxillerat a Figueres va marxar a Escòcia, on es va llicenciar en Lletres a Glasgow, especialitzant-se en les llengües grega i hebrea. Malgrat aquesta vessant de tipus humanístic, va donar un gir radical a la seva trajectòria quan, al traslladar-se a Anglaterra, va aconseguir un títol en especialista en radiologia després d'assistir a les classes dels doctors Hasnach i Wilson. Finalment, abans de tornar a la seva localitat natal, encara va passar per París, on va voler fer una estada professional amb el desig de millorar els seus coneixements sobre aquella tecnologia, que aleshores era de les modernes que hi havia a l'Europa del tombant del segle XX.

Instal·lat de nou a Figueres, el 1908 va obrir un despatx professional de Raigs X. Paral·lelament, es va unir al seu pare en les activitats evangelistes. Amb ell també va compartir lògica maçònica i militància política, ja que ambdós eren membres del Partit Radical Republicà d'Alejandro Lerroux.

La resta de la seva vida, Lluís López-Rodríguez va combinar totes aquestes facetes: era capaç de fer articles sobre el radi o de col·laborar amb la *Revista Española de Dermatología y Sifiliografia*, dirigir el diari familiar *El Heraldo* o fundar una publicació anomenada *La Bíblia*, des de la qual defensava les tesis evangelistes i criticava el catolicisme. A més, el 1936 fou nomenat president de l'assemblea local de la Creu Roja de Figueres, càrrec que només va poder ocupar pocs mesos, ja que va morir el 1937 a la mateixa ciutat on havia nascut. Aleshores tenia 54 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista